

(nikoli vyšetřil, nýbrž) působil k tomu, by strany doplnily své přednesy a nabídly o nich důkazy ve směrech odvolacím soudem žádaných. V případě posledním, který se týká podloutného opatřování si zboží mu zadržovaného, omezuje dovolací soud doplnění na případy, kdy opatření zboží se dalo za tím účelem, aby bylo dodáno firmě Z. a této tím bylo umožněno podbírání cen. Dále bude však prvnímu soudu nadto ještě působiti na strany, aby přednesly okolnosti a nabídly důkazy o tom, zda to které jednání žalovaného bylo způsobilé poškoditi soutěžitele (§§ 1 a 46 zák. o n. s.) a v jakém směru.

Čís. 11538.

Syndikátní nárok (zákon ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák.).

Bylo věcí otce (poručníka, opatrovníka), by se staral o to, by úpisy válečných půjček dětí nepropadly úplnému znehodnocení, a nelze se domáhati syndikátní žalobou náhrady pro to, že opatrovnický soud neupozornil otce na ony jeho povinnosti.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1932, Co I 2/31.)

Žalobou podle syndikátního zákona domáhali se nezletilci na československém eráru náhrady škody, ježto opatrovnický soud opomenul učiniti opatření k upisování IV. státní půjčky československé. *P r o c e s n í s o u d* prvé stolice (vrchní soud v Praze) žalobu zamítl. *D ů v o d y*: V souzeném případě domáhají se žalobci náhrady škody po rozumu § 1 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák. a náleží jim tedy, by dokázali, že soudcovský úředník ve vykonávání svého úřadu přestoupením úřední povinnosti porušil právo, a tím jim způsobil škodu. Žalobci v žalobě neuvádějí přímo, jakou úřední povinnost opatrovnický soudce přestoupil, tvrdíce jen všeobecně, že soud opatrovnický opomenul učiniti opatření k účelu upisování IV. státní půjčky československé. Výtku tato jest zřejmě neoprávněná, jelikož válečná půjčka nebyla v uschování opatrovnického soudu, nýbrž u spořitelny v T., o čemž dle pozůstalostních spisů otec nezletilců věděl, a bylo jeho věcí jako správce jmění nezletilých, by uvážil, zda jsou tu prostředky k upsání IV. státní půjčky československé po rozumu § 3 zákona ze dne 24. června 1920, čís. 417 sb. z. a n., po případě, zda jsou tu podmínky pro získání odškodňovacích dluhopisů podle zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n. Poručníku a opatrovníku náleží podle §§ 235 a 282 obč. zák. starati se o vhodné uložení svěřencova jmění a opatřiti si k tomu po případě souhlas opatrovnického soudu. Z ustanovení § 235 obč. zák. vyplývá, že poručník (opatrovník) při správě majetku musí míti iniciativu, a nelze konstruovati povinnost opatrovnického soudu, by do budoucnosti dával speciální pokyny, kdy a jak má s tou kterou částí jmění opatrovancova býti naloženo. Ani z toho, že pozůstalostní soud dal spořitelně v T. zákaz, že nesmí s válečnou půjčkou nakládati beze svolení soudu, nelze odvozovati povinnost k iniciativě se strany opatrovnického soudu,

neboť opatření to mělo jen za účel, zajistiti bezpečné uschování zmíněných cenných papírů, ale nebylo tím nijak obmezeno právo otcovského opatrovníka navrhovati výhodnou výměnu dotyčných cenných papírů za tak zvané odškodňovací dluhopisy. Právě s ohledem k tomu, že válečné půjčky nebyly v soudním uschování, neměl opatrovnický soud ani příležitost, zjišťovati existenci dluhopisů válečných půjček rakouských a dávati opatrovníku poučení o možnosti výměny válečných půjček za odškodňovací dluhopisy. Ani ze zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n., ani z prováděcího vládního nařízení ze dne 13. prosince 1924, čís. 276 sb. z. a n., ani z výnosů ministerstva spravedlnosti ve věci té vydaných ze dne 16. dubna 1925, čís. 19.273 a ze dne 25. dubna 1925, čís. 20.658 nelze odvoditi zvláštní předpis o povinnosti soudu poručenského (opatrovnického), by upozorňoval otce neb opatrovníka na možnost výměny válečných půjček podle řádně vyhlášeného zákona. Jak z opatrovnických spisů zřejmo, nepodal otec v předepsané lhůtě do 30. června 1925 přihlášku nároku na výměnu válečných půjček za odškodňovací dluhopisy, a neučinil ani u opatrovnického soudu návrh v tom směru, a teprve v roce 1928 začal se starati o válečné půjčky, když lhůta k podání přihlášek dávno prošla. Zanedbal tedy sám pozornost pečlivého pater familias, jak ji má na zřeteli § 228 obč. zák. a neučinil hlášení ani opatrovnickému soudu. Opatrovník mohl by právě jen tehdy vytýkati opatrovnickému soudu zanedbání péče o jmění sirotků, kdyby byl opatrovnický soud neučinil opatření o jeho návrzích, učiněných v čas, a kdyby následkem opožděného vyřízení došlo ke zmeškání lhůty k přihláškám a ke složení dluhopisů válečných půjček po rozumu čl. I. a II. vládního nařízení ze dne 13. prosince 1924, čís. 276 sb. z. a n., není tedy ani podle přednesu žalobců přestoupení úřední povinnosti na straně soudu opatrovnického, a není porušeno právo žalobců překročením úřední povinnosti opatrovnického soudu. Schází tedy k uplatňování nároků syndikátního hlavní jeho podmínka.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Žalující strana má za to, že první soud neposoudil věc po právní stránce správně, než nemá pravdu. Podle § 222 obč. zák. jest jmění sirotků svěřeno péči poručenského, pokud se týče jmění opatrovanců podle § 282 obč. zák. opatrovnického soudu. Přímá péče náleží soudu podle §§ 222—227 obč. zák. při zjištění a zabezpečení jmění sirotků a opatrovanců. Jakmile však jest zřízen poručník, pokud se týče opatrovník, má tento spravovati jmění sirotků s pozorností poctivého a pilného otce rodiny a jest práv z každého opomenutí v tom směru (§§ 228 a 282 obč. zák.). Povinnost poručenského, pokud se týče opatrovnického soudu pečovati o jmění nezletilců jest druhořadá; na prvním místě stihá povinnost ta poručníka, pokud se týče opatrovníka (§§ 264 a 265 obč. zák.); soudu přísluší jen povinnost, by ho kontroloval a jeho mimořádná opatření schvaloval (§ 233 obč. zák.). Iniciativa ve správě náleží

poručníku a opatrovníku. V souzeném případě nejde však o děti, které jsou pod mocí poručníka nebo opatrovníka, nýbrž o děti, jež jsou dosud v moci otcovské, a tu ustanovuje § 149 obč. zák., že otci přináležejí správa jejich jmění. Jeho postavení se rovná postavení opatrovníka (§ 175 obč. zák.), musí jmění dětem napadlé oznámiti soudu, o něm klásti soudu účty (§ 150) a vyžadovati si svolení soudu ke všem důležitějším opatřením se jměním tím (§ 233 obč. zák.). Nicméně jest postavení otce proti soudu samostatnější než postavení poručníka nebo opatrovníka (§§ 238, 282 obč. zák.). I zde iniciativa přináležejí otci. Bylo tedy otcovou povinností, by se v souzeném případě staral o to, by jejich mateřský podíl byl jim neztenčeně zachován, by sledoval postup zákonodárství, pokud se týkal válečných půjček, a tu by mu, kdyby byl býval dbalým, nebylo mohlo ujíti, že stát vyměňuje válečné půjčky za IV. státní čl. půjčku; měl tedy učiniti soudu opatrovnickému závčas návrh, by, pak-li tu byly k tomu hmotné prostředky, byla pro děti upsána IV. půjčka československá po rozumu § 3 zákona ze dne 24. června 1920, čís. 417 sb. z. a n., po případě, by získány byly odškodňovací dluhopisy podle zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n. (§§ 235 a 282 obč. zák.). Otec žalujících dětí nechal však lhůtu k tomu do 30. června 1925 jdoucí projíti marně, neučinil předepsanou přihlášku, takže válečné úpisy dětí propadly úplnému znehodnocení a byly bernímu úřadu vráceny jako bezcenné. Žalující strana bezdůvodně nyní vinu toho svádí na opatrovnický soud, neboť není předpisu, jenž by stanovil povinnost soudu upozorniti otce dětí na jeho otcovské povinnosti a nelze povinnost tu dovoditi ani ze zákona občanského, tím méně ze zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n., jak k tomu správně první soud poukazuje. Nelze tudíž mluvit o vědomém nebo nedbalostí zaviněném porušení úřední povinnosti opatrovnickým soudcem po rozumu § 1 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., a soudu opatrovnickému přičítati ani vinu ani spoluvinu na škodě žalobců, jak odvolatelé míní.

Čís. 11539.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

§ 11 zák. předpokládá možnost záměny zvláštního zevnějšího zařízení (obalu) bez ohledu k tomu, zda záměnou zboží vzejde materiální škoda. Otázka zaměnitelnosti jest otázkou právní, jejíž zodpovědění nezávisí na tom, zda k záměně skutečně dochází. Jest zkoumati, zda obal jest pro podnik firmy příznačný. O příznačnosti rozhoduje mínění v kruzích zákaznických, nikoliv v kruzích výrobních. Je-li obal výrobků firmy v kruzích zákaznických tak zaveden a znám, že jsou jím její výrobky na rozdíl ode všech ostatních charakterisovány a individualisovány, jest každé napodobení obalu stíhatelné, bez ohledu k tomu, zda a jak dlouho konkurenční závod svého vlastního obalu používá.

Poškození požadované v § 1 zák. není vyčerpáno jen škodou, již soutěžitel utrpí tím, že se v drobném prodeji prodá místo jeho zboží zboží konkurentovo. Napodobení konkurenčního obalu jinou firmou již